

Zhytomyr Ivan Franko State University Journal.
Philological Sciences. Vol. 1 (94)

Вісник Житомирського державного
університету імені Івана Франка.
Філологічні науки. Вип. 1 (94)

ISSN (Print): 2663-7642
ISSN (Online): 2707-4463

УДК 811.111'38

DOI 10.35433/philology.1 (94).2021.97-105

СТИЛІСТИЧНІ ПРИЙОМИ ЯК ОСНОВНІ ЕЛЕМЕНТИ ЗБАГАЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

А. В. Сора*

Статтю присвячено дослідженню стилістичних прийомів та виражальних засобів, характерних для англomовної мовленнєвої експресії, вивченню засобів і способів зв'язку самостійних речень, а також надфразових єдностей, способів їх об'єднання у фрагменти й цілі мовленнєві твори. У роботі виявлено та узагальнено наукові підходи до вивчення прийомів стилістичного синтаксису, здійснено аналіз синтаксичних конструкцій, що мають експресивний потенціал і прагматичну спрямованість. Установлено, що предметом синтаксичної стилістики також є вивчення специфіки функціонування виразних засобів і прийомів у складних мовних творах. Виявлено, що стилістичний прийом реалізується, як правило, у контексті надфразових єдностей, абзацу та цілого тексту, а взаємодія моделей речень у таких контекстах надає емоційного й експресивного значення відрізням мовлення, які вони утворюють. Отже, стилістичні прийоми, засновані на формальних і смислових взаємодіях декількох синтаксичних конструкцій або речень у певному контексті, і є одним із найбагатших джерел мовленнєвої виразності. Ці стилістичні прийоми слугують засобами поетичного синтаксису та широко використовуються в художній літературі, публіцистиці й відзначені в науковій мові. Попри той факт, що кожен стилістичний прийом індивідуально сприяє загальній експресивності тексту, більший ефект досягається завдяки їх взаємодії, адже за допомогою зазначених стилістичних прийомів установлюється контакт з адресатом, підсилюється емоційний фон та емпатичність тексту, здійснюється прагматичний вплив на реципієнта. Тому виразні засоби та стилістичні прийоми синтаксису, які створюються як із використанням стилістично маркованих конструкцій, так і без їхньої участі, є одним із найбагатших засобів стилістики англійської мови. Розглянуті випадки порушення звичної логіки синтаксичного з'єднання частин складного речення, смислові розбіжності між їх узуальним та оказіональним уживанням вносять у текст суб'єктивні мотиви та вживаються з певною стилістичною метою, які, функціонуючи в сукупності, мають більший ефект.

Ключові слова: синтаксичні структури, паралелізм, анафора, стилістичний прийом, мовленнєва експресія, прагматичний вплив.

* кандидат історичних наук, доцент кафедри
іноземної філології, перекладу та методики навчання
(Університет Григорія Сковороди в Переяславі)
megan-love-fox@ukr.net;
ORCID: 0000-0003-1546-322X

STYLISTIC DEVICES AS BASIC ELEMENTS OF ENRICHING ENGLISH LANGUAGE

Soga L. V.

The article deals with the study of stylistic techniques and means of expression characteristic of English speech expression, the study of means and methods of communication of independent sentences, as well as phrasal units, ways to combine them into fragments and whole speech texts. The paper identifies and generalizes scientific approaches to the study of stylistic syntax techniques, analyzes syntactic constructions that have expressive potential and pragmatic orientation. It is established that the subject of syntactic stylistics is also the study of the specifics of the functioning of expressive means and techniques in complex linguistic texts. It is found that the stylistic technique is realized, as a rule, in the context of phrasal units, paragraph and whole text, and the interaction of sentence models in these contexts gives emotional and expressive meaning to the segments of speech that they form. Thus, stylistic devices based on formal and semantic interactions of several syntactic constructions or sentences in a particular context, is one of the richest sources of speech expression. These stylistic devices serve as a means of poetic syntax, and are widely used in fiction, journalism and are found in scientific language. Despite the fact that each stylistic device individually contributes to the overall expressiveness of the text, a greater effect is achieved through their interaction, and with the help of these stylistic devices, contact with the addressee is established, the emotional background and emphaticity of the text are enhanced. Therefore, expressive means and stylistic techniques of syntax, which are created both with the use of stylistically marked constructions and without their participation, are one of the richest means of stylistics of the English language. The considered cases of violation of the usual logic of syntactic connection of parts of a complex sentence, semantic differences between their usual and occasional use bring subjective motives into the text and are used with certain stylistic purposes, which due to functioning together have a greater effect.

Keywords: syntactic structures, parallelism, anaphora, stylistic approach, speech expression, pragmatic influence.

Постановка наукової проблеми.

Одним із напрямків сучасної лінгвістики є вивчення засобів і способів зв'язку самостійних пропозицій, а також надфразових єдностей, способів їх об'єднання у фрагменти й цілі мовні твори. Предметом синтаксичної стилістики також є вивчення специфіки функціонування виразних засобів і прийомів у складних мовних творах. Стилiстичний прийом реалізується, як правило, у контексті єдності абзацу й цілого тексту. Взаємодія моделей речень у таких контекстах надає емоційного й експресивного значення відрізкам мови, які вони утворюють. Залежно від характеру відносин між синтаксичними моделями, способів транспозиції їх значення та характеру зв'язку між компонентами цих моделей виділяють три групи

стилiстичних прийомів, заснованих на формальних і смислових взаємодіях декількох синтаксичних конструкцій у певному контексті. До цих груп стилістичних прийомів синтаксису належать паралелізм, хіазм, анафора й епіфора. Відомо, що основним способом логічної смислового зв'язку між самостійними реченнями є їх структурна співвіднесеність. Вона може виражатися в різних співвідношеннях між членами об'єднувальних речень (лексичний повтор, використання слів-замінників, синонімічні заміни) та в паралелізмі їх побудови.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковано розв'язання порушеної проблеми, показав, що такі науковці,

як І. В. Арнольд, Ш. Баллі, М. П. Брандес, І. Р. Гальперін, Н. В. Гуйванюк, Є. А. Іванчикова, О. М. Мороховський, Д. Е. Розенталь, Ю. М. Скребнев, Б. Совінські та інші, приділили вказаному питанню багато уваги. Спираючись на дослідження вчених, наголошуємо на тому, що кожний окремий контекст має свої особливості функціонування стилістичних прийомів.

Мета дослідження. Мета статті полягає у висвітленні виражальних засобів та стилістичних прийомів синтаксису, які створюються як із використанням стилістичних маркованих конструкцій, так і без їхньої участі та є одним із найбагатших засобів стилістики.

Виклад основного матеріалу дослідження з обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Своєрідна експресія та стилістична значимість мовлення притаманна не тільки звукам, словам і їхнім граматичним формам, а й значною мірою синтаксичній організації мовлення, адже відбувається транспозиція значення граматичних засобів зв'язку між членами речення. Стиль будь-якої мови визначається синтаксисом, а отже, синтаксична організація мовлення є основним засобом виразності. Як відомо, речення – граматична конструкція, побудована з одного чи кількох слів певної мови, що становить окрему, відносно незалежну думку, значеннєве, граматичне та інтонаційне ціле, що виражає думку у відношенні її до дійсності одним словом чи сполукою слів та є основним механізмом текстотворення. Речення передає інформацію та протягом свого розгортання вступає у зв'язок з іншими реченнями. Залежно від характеру передачі та реалізації такого зв'язку в цьому процесі задіяні різні граматичні та стилістичні прийоми. Одним із них є паралелізм. Паралелізм – це стилістичний прийом, що ґрунтується на тотожній побудові

двох чи більше речень або їх частин та, на відміну від порівняння, виконує композиційну функцію, пов'язує певні *мотиви* чи елементи стилю в художньому творі [3: 233–234]. Особливого значення йому надають у ліричному *творі*, коли пейзаж утратив риси описовості, набувши лірично-емоційної специфіки. Паралелізм може бути повним, неповним, та частковим. Повний паралелізм представлений у вигляді безпосередніх рядів тотожних структур у межах деякого контексту, де структурна співвіднесеність речень виражається в їх повному паралелізмі, тобто однотипності моделей речень (однаковий порядок слів та однакова граматична оформленість). При неповному паралелізмі один або декілька елементів в одному з паралельних рядів відсутні (таке явище характерне для стилю наукової прози).

Сучасна англійська мова характеризується різноманітними видами компресії, адже її використання надає висловам динамічності, інтонації живої мови та художньої виразності. Як у розмовній мові, так і в кодифікованій літературній виявом загальномовної тенденції до економії є еліпс. Еліпсисом називають явище мови, яке пов'язують з економією мовних засобів [8: 35]. Часто, навіть не помічаючи, ми намагаємось у спілкуванні спростити складні та громіздкі вислови, замінивши їх коротшими, стислішими формами. Досягається така своєрідна економія мовного матеріалу завдяки пропуску якихось елементів словосполучення чи речення:

Many windows

Many floors

Many people

Many stores

Many streets

And many bangings

Many whistles

Many clanging

*Many, many, many, many –
Many of everything, many of any. (D.
J. Bisset) [11: 189–190].*

Пропущеними можуть бути й окремі слова, і словосполучення, і навіть підрядна частина складнопідрядного речення. Така побудова в сучасній англійській мові стала настільки поширеною, що вона втрачає стилістичне забарвлення, перетворюючись на регулярну норму опущення деяких членів речення, перш за все підмета й присудка. Частковий паралелізм є повторенням декількох синтаксичних одиниць, які йдуть одна за одною, у межах того самого речення. Залежно від лексичного наповнення елементів паралельних структур паралелізм може виражати зіставлення або протиставлення.

Відмінний семантичний план паралельних конструкцій із використанням антонімів зумовлює створення антитези, тобто протиставлення двох слів або словосполучень, протилежних за своїм змістом [4: 28]. Не завжди антитеза складається з антонімів, нею можуть бути образи, слова в переносному значенні, які у вірші створюватимуть враження протилежних явищ, унаслідок чого думка письменника набуває більшої гостроти й виразності. Антитезу використовують тоді, коли важливо підкреслити гостре протиставлення образів або суджень, протилежних по суті, але з'єднаних між собою загальним внутрішнім механізмом або змістом, узгодити контрастні або зовсім протилежні характеристики образів чи понять, підсилити імпресію від прочитаного, зробити текст яскравішим та цікавішим.

У художній літературі основною функцією паралельних конструкцій є посилення комунікативної та експресивної значущості висловлювання. У таких випадках важливе значення має наявність сурядних сполучників, які слугують засобом передачі смислового зв'язку

між паралельними конструкціями. Для встановлення відповідностей між предметами й для створення мовної врівноваженості та ритмічної організації тексту в мовленні використовують таку семантико-структурну єдність, як синтаксичний паралелізм, який часто вживаний у художній літературі, публіцистиці й науковій прозі та може об'єднувати семантично різні елементи в багаточленну синтаксичну єдність, відтворюючи картину того, що відбувається. Його стилістичні функції дуже різноманітні, він може визначатися як і відрізок мови, що складається з синтаксично однотипних конструкцій, об'єднаних загальною думкою. Такий відрізок мовлення може мати різну величину: малі форми (мікропаралелізм), тобто якийсь один член речення, і великі форми (макропаралелізм), тобто кілька самостійних або ж придаткових пропозицій [2: 114]. Паралелізм широко використовують у поезії, його однакове розташування елементів не лише сприяє створенню певного ритму, але й установлює семантичні кореляції між елементами вірша, які поза цим контекстом семантичних в'язків не мають [8: 105]. У публіцистичному стилі й ораторській мові паралельні конструкції вживаються для виділення основної думки висловлювання, переконання слухача або читача змусити його прийняти позицію того мовця. Нерідко паралельні структури використовуються в стилі наукової прози чи поезії:

*in time of daffodils who know
in time of lilacs who proclaim
in time of roses who amaze
in time of all sweet things beyond*
[11].

Паралелізм у наведеному прикладі надає віршу відгінки риторичності, урочистості, адже поезію побудовано на повторах, а лексичний і граматичний паралелізм представлений у перших рядках

чотирьох строф. При цьому мовні одиниці, що залишилися в паралельній конструкції, виразніші й стилістично відзначені порівняно з повними пропозиціями.

Ще одним різновидом паралелізму є хіазм, особливість якого – зміна синтаксичних зв'язків між членами паралельної структури, що повторюються [7: 154]. Таке розташування у зворотньому порядку дотримання синтаксичних елементів зумовлює переосмислення змісту висловлювання: *So long as man can breathe or eyes can see. So long lives this and this gives life to three* [1: 183]. Основна стилістична функція хіазма – надати нового додатковому змісту висловлюванню, зафіксувавши увагу адресата на факті, що повідомляється, виділивши його.

Щоб справити емоційний вплив на читача, у творах часто використовують такий стилістичний прийом, як анафора, – повторення початкового елемента (одного або декількох) у реченнях. Анафора належить до засобів так званого поетичного синтаксису [9: 140–141], проте широко використовується й у мові міжнародних документів:

"Article 7. All are equal before the law and are entitled without any discrimination to equal protection of the law. All are entitled to equal protection against any discrimination in violation of this Declaration and against any incitement to such discrimination" [9].

Також яке одне з найбагатших джерел мовної виразності анафора використовується і в художніх текстах:

1. He guessed his father had looked pretty worried. He guessed he'd think it was something when he came home with the turkey slung over his shoulder [113].

2. At times he was lost in thought, and at times there was a perturbed and restless wandering of the eye that bespoke a mind but ill at ease [12].

Наведені приклади ілюструють анафоричні повтори, що додають мовленню виразності та комплексного застосування декількох стилістичних прийомів, адже в першому уривку розкривається тотожність початкових елементів двох граматично незалежних речень (*He guessed*), а другий містить однакові елементи на початку кожної з двох самостійних частин одного складносурядного речення (*At times*).

Стилістичною фігурою, що цілком протилежна анафорі та полягає в повторенні одних і тих самих елементів, слугує епіфора – стилістичний прийом, суть якого – у повторенні кінцевого елемента у двох або декількох реченнях підряд [10: 175]. Як і анафора, епіфора належить переважно до стилістичних ресурсів поетичного синтаксису й використовується для ритмічної організації мовлення:

Tired with all these, for restful death
I cry,

As to behold desert a beggar born,
And needy nothing trimmed in jollity,
And purest faith unhappily forsworn,
And gilded honour shamefully
misplaced,

And maiden virtue rudely
strumpeted,

And right perfection wrongfully
disgraced,

And strength by limping sway
disabled,

And art made tongue-tied by
authority,

And folly doctor-like controlling skill,
And simple truth miscall'd simplicity,
And captive good attending captain
ill:

Tired with all these, from these
would I be gone,

Save that, to die, I leave my love
alone [1: 42].

Епіфора в поєднанні з анафорою та паралелізмом синтаксичних структур є надзвичайно виразним стилістичним засобом, адже як характерна техніка поетичного синтаксису епіфора й у прозі створює

певний ритм, що досягається ідентичним лексичним вираженням та інтонаційним виділенням кінцевих елементів.

Часто можна зафіксувати певні семантичні зрушення в реченнях, що виражають умови поверхневого питання, заперечення чи ствердження, адже граматичним формам властива багатозначність і поліфункціональність, тобто поєднання різних функцій в одному співзвуччі. Перехід однієї *частини мови* в іншу пов'язаний насамперед зі взаємодією лексичних та граматичних факторів. Такий перехід допомагає здійснити будь-яке переносне вживання мовної форми, тобто більшість засобів синтаксису набувають експресивності та стилістичної значимості. Речення з модальними дієсловами *might, ought to*, риторичне питання з перфектним інфінітивом, речення, які виражають бажання або умову, умовні та компаративні пропозиції, окличні речення з інверсією, синтаксичні типові структури зазвичай в англійській мові слугують основними засобами вираження імпліцитного заперечення. Перехід однієї *частини мови* в іншу або її вживання у функції іншої частини призводить до того, що значення заперечення видозмінюється, тобто зазнає модифікації. Частина тексту запитального змісту зазвичай складається зі зв'язної мови співрозмовників, ці зміни в ситуації зв'язку учасників діалогу призводять до переходу однієї питальної *частини мови* в іншу, до набуття ними експресивно-стилістичних конотацій:

Louise (brightly, putting her husband in his place): Who was in it, dear? Lawrence Oliver? I always think he is best for those Greek things, don't you?... I'll never forget that wonderful night when they put out his eyes – I could hear that scream for weeks and weeks afterwards everywhere I went. There was something so farouche about

it. You know the word, dear, farouche? Like animals in the jungle.

Stanley (to Clive): And that's supposed to be cultured?

Clive: What?

Stanley: People having their eyes put out.

Clive: I don't know what cultured means. I always thought it has something to do with pearls [1: 166].

Для створення контрасту, переконання аудиторії, змушення слухача задуматися або спрямувати увагу читача на важливу тему в іноземній мові часто використовують риторичне питання, тобто емоційне ствердження чи заперечення у формі питання, що не передбачає відповіді, а лише підсилює виразність висловлювання. Нерідко риторичне питання висловлює спонукання, а в контексті монологічного мовлення реакція на питання здійснюється самим мовцем. У цих умовах питання не передбачає ніякої словесної реакції з боку адресата, а питальна форма транспонується й набуває нового комунікативного сенсу. В ораторській та публіцистичній мові риторичне питання слугує засобом привернення уваги, підвищення емоційного тону висловлювання, зокрема заперечення або твердження. Риторичні питання вживаються в авторській розповіді, в уривках оповідного тексту, що передають слова, думки, почуття, сприйняття або тільки смислову позицію одного із зображуваних персонажів, причому передача тексту оповідача не маркується ні графічними знаками або їхніми еквівалентами, ні вставними словами. Також стилістичною значимістю в іноземній мові володіють структурні типи речень, у яких відбувається транспозиція значення граматичних засобів зв'язку між членами речення або між самими реченнями. До них належить відокремлення, що було розглянуто у зв'язку зі стилістичним значенням порядку слів, парцеляція та вживання твору замість

підпорядкування й підпорядкування замість твору. Парцеляція – специфічний прийом експресивного синтаксису, що характеризується навмисним розчленовуванням єдиної синтаксичної структури на дві або більше інтонаційно ізольовані частини, відокремлені один від одного паузою [5: 369]. Стилїстичний прийом парцеляції може взаємодіяти з іншими експресивними засобами синтаксису, наприклад, повтором чи паралелізмом, посилюючи їх. Виникнення парцеляції зумовлене впливом синтаксису розмовної мови на літературну мову. В усній мові безпосередність спілкування унеможливає попереднє обдумування, і тому усна мова характеризується граматичними відхиленнями від норми, пропусками, повторами, інтонаційними виділеннями окремих одиниць, асоціативним додаванням нових фактів і думок. Проникаючи в літературну мову, парцельовані конструкції використовуються для створення різних стилїстичних ефектів, виражаючи спонтанність, невимушеність розмовної мови. При парцеляції речення членується на декілька комунікативно самостійних сегментів, тобто фраз одного висловлювання. Парцеляцію потрібно відрізнати від приєднання, яке полягає в приєднанні однієї формально-граматичної структури до іншої. У деяких дослідженнях парцеляцію розглядають як стилїстичну трансформацію, як елемент розмовного синтаксису, що зазнає впливу розмовної мови й має специфічну інтонацію, яка виконує членувальну та видільну роль. Тотожність логічного складу початкової та парцельованої конструкцій дає підстави говорити про них як про синтаксичні варіанти, які водночас є стилїстичними варіантами, оскільки трансформація парцеляції встановлює трансформаційні та стилїстичні відношення між двома структурами

речення. Парцеляція приєднується до базової частини за допомогою сурядних сполучників *and*, *or*, *but*. Парцеляція характерна для всіх членів речення – як головних, так і другорядних – та як стилїстичний прийом має певні експресивні можливості й широко вживається в художній мові. Стилїстичні функції цього прийому досить різноманітні. Наприклад, парцеляція може вживатися для конкретизації змісту базової частини, може використовуватися для характеристики емоційно-психічного стану суб'єкта, виконувати описову функцію, зображуючи обстановку, умови, деталі описуваних подій. Уживання парцельованих конструкцій у художніх текстах зумовлює низку функцій, а саме: уточнення, конкретизацію, «згущення» думки, вираження модальних смислів. Часто парцеляції піддаються однорідні лексичні присудки. Парцеляція однорідних простих присудків зі сполучником *and*, який надає висловлюванню ритмічності, виражає динамічність дії, а в прозі парцеляція зумовлює особливий синтаксичний ритм. Така проза викликає в читача безпосереднє відчуття "ефекту присутності", діє на емоції. Відомо, що синтаксичні зв'язки між частинами складного речення оформлюються за допомогою сполучників. Сполучниковий зв'язок характеризує літературну, особливо наукову, публіцистичну та офіційно-ділову мову, оскільки необхідність точного вираження думки потребує чіткого оформлення синтаксичних зв'язків між частинами речення.

Розмовна мова характеризується використанням сурядних, а також приєднувальних конструкцій, що зумовлено її спонтанністю, не обов'язковістю встановлення в ній чітких логічних зав'язків. У художній мові разом із простими поширеними реченнями широко представлені складносурядні та складнопідрядні, які вважають одними з основних

засобів створення експресивної, емоційної й динамічної мови. Під час поєднання простих речень усередині складного часто ідентичні смислові відношення між двома реченнями можуть бути оформлені різними способами синтаксичного зв'язку, при цьому суть таких речень суттєво не змінюється. У художніх текстах нерідко спостерігається незвичайне поєднання складових частин речення, що руйнують звичну логіку синтаксичних зв'язків. У цьому сенсі заслуговує на увагу аналіз стилістичних функцій деяких типів поєднань простих речень усередині складного. Стираючи логічний зв'язок між висловлюваннями, письменник прагне створити багатоплановість оповіді. Сам зв'язок, а не тільки зміст речення стає художньо вагомим. Багатократне повторення сполучника *and* своєрідно сполучає речення, що перебувають одне з одним у різних смислових відношеннях, тобто одночасності дій або станів, тимчасової послідовності, причини тощо. При порушенні звичної логіки синтаксичного сполучення частин складного речення смислові розбіжності між їх узуальним та оказіональним уживанням вносять в оповідь суб'єктивні мотиви та вживаються з певною стилістичною метою. Отже, виразні засоби та стилістичні прийоми синтаксису, які створюються як із використанням стилістично маркованих конструкцій, так і без їхньої участі, є одним із найбагатших засобів стилістики англійської мови.

Висновки й перспективи дослідження.

Отже, проаналізувавши стилістичні прийоми, засновані на формальних та смислових взаємодіях декількох синтаксичних конструкцій або речень у певному контексті, вважаємо, що вони є невід'ємними частинами мовленнєвої виразності та вносять особливий вклад у стилістику іноземної мови. Їх широке використання в публіцистиці та

художній літературі поєднує риси як виражальних засобів, так і функції посилення прагматичного ефекту висловлювання.

Важливими синтаксичними стилістичними прийомами є такі стилістичні фігури, як паралелізм, анафора, епіфора, хіазм та риторичне питання. Такі елементи є взаємопов'язаними та взаємозумовленими в межах складної цілісної системи.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Арнольд И. В. Стилистика современного английского языка: (Стилистика декодирования): Учеб. Пособие для студентов пед. Ин-тов по спец. «Иностр. яз.». 3-е изд. М.: Просвещение, 1990. 300 с.
2. Богатырев П. Г. Язык фольклора. Вопросы языкознания. 1973. № 5. С. 106–116.
3. Гальперин И. Р. Очерки по стилистике английского языка. М.: Изд-во Л-ры на иностр. яз., 1958. 460 с.
4. Зарецкая Е. Н. Риторика. Теория и практика речевой коммуникации. М.: Дело, 1998. 475 с.
5. Мацько А. І., Сидоренко О. М., Мацько О. М. Стилістика української мови. Київ: Вища шк., 2003. 462 с.
6. Мирам Г. Э. Профессиональный перевод: [учеб. пособие] / Геннадий Эдуардович Мирам, Александр Моисеевич Гон., К.: Эльга Ника-Центр, 2003. 210 с.
7. Мороховский А. Н., Воробьева О. П., Лихошерст Н. И., Тимошенко З. В. Стилистика английского языка: учеб. пособие. Киев: Высшая школа, 1984. 248 с.
8. Основні лінгвостилістичні поняття і категорії (словник довідник філолога) / укладач І. І. Коломієць. Умань ВПЦ «Візаві», 2015. 202 с.
9. Скребнев Ю. М. Основы стилистики английского языка : учебник для ин-тов и фак. иностр. яз. 2-е изд., испр. М.: Издво АСТ, 2003. 221, [3] с. (на англ. яз.).

10. Українська мова: Енциклопедія / [редкол.: В. М. Русанівський, О. О. Тараненко (співголови), М. П. Зяблюк та ін.]. [2-ге вид., випр. і доп.]. К.: Вид-во «Укр. енцикл.» ім. М. Бажана, 2004. 824 с.

11. Cummings E. E. Complete Poems, 1904–1962. New York: Liveright, 1994. 1102 p. 2.

12. Irving W. The Specter Bridegroom. URL: <http://pinkmonkey.com/dl/library1/irving016.pdf>. (дата звернення: 20.02.2021).

13. O'Connor F. The Complete Stories. URL: http://s3.amazonaws.com/dfc_attachments/public/documents/3205162/The-CompleteStories-Flannery-OConnor.pdf. (дата звернення: 20.02.2021).

REFERENCES (TRANSLATED & TRANSLITERATED)

1. Arnold Y. V. (1990). Stylistyka sovremennogo anhlyiskoho yazyka: (Stylistyka dekodirovaniya) [Stylistics of modern English: (Decoding stylistics)]: Ucheb. Posobyie dlia studentov ped. Yn-tov po spets. "Ynostr. Yaz.". 3-e yzd. M.: Prosveshchenye. 300 s. [in Russian].
2. Bohatyrev P. H. (1973). Yazyk folklora [The language of folklore]. Voprosy yazykoznavaniya. № 5. S. 106–116. [in Russian].
3. Halperyn Y. R. (1956). Ocherky po stylstyke anhlyiskoho yazyka [Essays on the style of the English language]. M.: Yzd-vo l-ry na ynostr. yaz. 460 s. [in Russian].
4. Zaretskaia E. N. (1998). Rytoryka. Teoriya y praktyka rechevoi kommunykatsyy [Rhetoric. Theory and practice of speech communication]. M.: Delo. 475 s. [in Russian].
5. Matsko L. I., Sydorenko O. M., Matsko O. M. (2003). [Stylistics of the Ukrainian language] Stylistyka

ukraïnskoï movy. Kyiv: Vyshcha shk. 462 s. [in Ukrainian].

6. Myram H. E. (2003). Professyonalnyi perevod [Professional translation]: [ucheb. posobyie] / Hennadyi Eduardovych Myram, Aleksandr Moyseevych Hon., K.: Elha Nyka-Tsentr. 210 s. [in Russian].

7. Morokhovskiy A. N., Vorobeva O. P., Lykshosherst N.Y., Tymoshenko Z.V. (1984). Stylistyka anhlyiskoho yazyka [Stylistics of the English language]: ucheb. posobyie. Kyev: Vysshaya shkola. 248 s. [in Russian].

8. Osnovni linhvostylistychni poniattia i katehorii (2015). (slovyk dovidnyk filoloha) [Basic linguistic and stylistic concepts and categories (dictionary reference book of philologists)] / ukladach I. I. Kolomiets. Uman VPTs "Vizavi". 202 s. [in Ukrainian].

9. Skrebnev Y. M. (2003). Osnovy stylstyky anhlyiskoho yazyka [Fundamentals of English style]: uchebnyk dlia yn-tov y fak. ynostr. yaz. 2-e yzd., yspr. M.: Yzdvo AST. 221, [3] s. (na anhly. yaz.) [in Russian].

10. Ukrainska mova: Entsyklopediia (2004). [Ukrainian language: Encyclopedia] / [redkol.: V. M. Rusanivskiy, O. O. Taranenko (spivholovy), M. P. Ziabliuk ta in.]. [2-he vyd., vypr. i dop.]. K.: Vyd-vo «Ukr. entsykl.» im. M. Bazhana. 824 s. [in Ukrainian].

11. Summings E. E. (1994). Complete Poems, 1904–1962. New York: Liveright, 1994. 1102 p. [in English].

12. Irving W. The Specter Bridegroom. URL: <http://pinkmonkey.com/dl/library1/irving016.pdf>. (data zwernennja: 20.02.2020) [in English].

13. O'Connor F. The Complete Stories. URL: http://s3.amazonaws.com/dfc_attachments/public/documents/3205162/The-CompleteStories-Flannery-OConnor.pdf [in English].

Стаття надійшла до редколегії: 16.05.2021
Схвалено до друку: 07.06.2021